

Д-р. Лилия Стоянова

15.09.1999 год.

Не зная как е при другите хора, но всяка година преди 15.IX.изпитвам особена радост. Тя не може да се обясни с думи. Това е едно вътрешно състояние на човешката душа, което я прави по-добра. Тази моя радост е съпроводена със светлите спомени от детството, когато парещите лъчи на слънцето се скриваха зад есените облачета, когато жиците напиреха под гроздовете птици, готови да отлитат на юг.

Дете немирно,

С пръсти вплетени в слънцето,

Дете мъничко,

По-голямо от моите възможности,

Дете палаво,

Не ме заплашвай с истината

Истината от годините.

Изтичат като очакване годините. Без бръчки от сълзи – само от горчиви усмивки, от радости вихри на успехи, от спотаена скръб по нещо безвъзвратно отминало

Детството

Защо точно сега си спомням за всичко, за онова детство , за песента на звънчето, за невероятните пътешествия с любимите съученици, за нея – милата, нежна, чаровна и строга първа учителка, за вярата, за сбъднатите и несбъднати мечти

Може би затова, защото сме отново в навечерието на една нова учебна година и пред прага на ново хилядолетие, тръпнем в очакването да се случи нещо по-добро. Може би защото искаме да си пожелаем в този нов век само хубави неща. Не зная. В объркано и обезверено време живеем. Зная обаче, че желанието да станем по-добри , по-човечни, по-щедри един към друг е дълбоко притаено във всеки един от нас. Затова се стремим да извървим пътя на човешко съвършенство. Той започва от тук – от първите плахи стъпки на малкото първокласниче, за да премине като буря през класните стаи до абитуриентския бал, през площадки до строгия родителски надзор, и после всичко се повтаря ,само че още по-мило, по-скъпо, защото ще го изживеем пак – но с нашите деца и внуци. Сякаш всичко започва и свършва с него – родното училище, с нея – новата учебна година, с тях – децата, забързани в игрите, весели,щастливи и безгрижни

Ето защо ако има нещо за което не пестя хубавите си думи, то е за училището- родното, бялото, светлото, то е за учителите – най-истинските,

най-уважаваните, най-добрите след мама и татко, то е за децата – най-скъпите, най-желаните, най-немирните, и най-безгрижните човешки същества.

И днес е денят 15.09. в който мога да ви видя всички заедно, за да ви кажа – благодаря ви, че ви има.

Поклон на тебе, учителю, и благодарност, че те има. На теб искам да подаря от сърце най-простичките, най-човешки думи. Ти си онзи, който държи с трепет, с майчинска и бащинска ласка ръчичката на първолачето, за да се научи да пише ченгелчета, буквички, срички. Ти си онзи, който ни научи да сричаме, за да стигнем до богатата риторика. Ти си онзи, който първи отваря прозореца на знанието, който първи говори с въодушевление за Ботев и Левски, който първи разкрива българската класика за душата на всяко дете, на всеки млад човек.

Скъпи родители, доверете им се. Те са другите членове на Вашите семейства.

Скъпи колеги, оправдайте доверието им. Само така можем да се задържим за дълги години заедно.

Скъпи деца, обичайте своите учители, така както обичате мама и татко. Така вечната симбиоза “учител-ученик” ще бъде превъплатена в спокойствие и сигурност, за да стигнем до него – успехът.

На всички вас деца, учители, родители, **ДОБРЕ ДОШЛИ! ОБИЧАМ ВИ!**